

Pregó Caldes

A Caldes , les tardes m'hi criden i hi paro un dia, daquests dara, d'aquests, no sé...
D'aquests! Paro la moto, aterro la bota, BOOOOFFFF... Fora fora! Tota la roba fora, has aterrat a la platja animal , em llanço a l'aigua només trepitjar la seva sorra, sorra, sorra que em crema, però menys que la bota, sha de dir , estiu perllongat, encara laltre dia m'hi podria haver negat o quasi, en aquesta mar , després de l'arròs a can Plaza.
Massa atipat! Els grans darròs se t'han travat, qui cony et crida a l'aigua sense haver-te esperat!
Calla mal parlat! Els pèsols d'aquesta terra , com a ingredient t'han salvat, t'han reflatat la panxa, i a tot tu maldestre home destiu acabat! I tocat!

Tocat per la música d'uns diables que foten 20 anys, i que t'han escaldat l'aigua Caldes. Aquí, en aquest palau que s'ha esvaït, collons amb els diables, fot vint anys que hi escalfen aigua? Però tanta vermellor... Qui escalfa a qui aquí Caldes?. Però fixa't ara! Deixa't il·luminar pels mil petards, de mil colors, de dutxes de llum i palmeres tan llunyanes com promperes... i ara ... Ara? corre i fuig daquests pirates!! Bengales! Que com t' enxampin no seran pèsols el què t'esclati al teu clatell! Al propi! Al meu... (No no!)

Amaga't rere aquest arbre, com aquells guerrers de fot 300 anys... Sí, sí, aquí a Caldes, va haver-hi combat contra el francès, hòstia això ja m'inspira! Ja em sento com si tingués l'espasa , i la mà se me'n va a fer-ls'hi un retrat. Cagon dena ja m'han trobat!

Bonsai! Que és un Bonsai!! Que no era un arbre... Arreplegat! T'han vist el cul de Llavaneres, i amb els seus trabucs no s'han tallat: que disparen pèsol! El no ofegat... (els de Caldetes els he paït millor sincerament), però els vostres Diables ja quasi m'han trobat. (intervenció Ferran Adrià parlant del pèsol floreta i entortolligant-s'hi).

Però on m'amago desgraciat, aquests del Bonsai tot ho han empetitit! Que fot 25 anys que ho fan! Fins les cases han disminuït! I els cotxes ja tots per teledirigit. A comprar el pa ja hi va un cotxe de piles! I el forner entrega el pa, i el cotxet el pren i a casa, com si fos un gosset: pataneret, calladet, ensinistrat i castradet.

Diables d' Estrac: Catacrac!! Ja no se on amagar-me amb tant darbre en miniatura, i em ve la fluixera, la caguera... Que m'he atipat! I no em podré tapar ni per ca... TARDÀ- leeeeeeep fora d'aquí ! Quimi Camacu, que jo també ja he paït, i hi era abans que tu , maldecidit! No hay suficiente espacio en este pueblo para dos esculturas de tamaño tamaño, forastero! -Catapum! A córrer carregat! Miro enrere: Diables! dEstrac... Encara no us heu aturat ??

Mira endavant!

Un ocell sobrevola la mar, saps què , el seguiré a ell, a ell... I toca l'aigua i escombra, i trenca la llum que s'hi reflexa, i d'aquí un encanteri? De la llum reflexada , ara sens calma, en brolla un portent, una dona... d'Aigua... Miracle? O estic flipant?? I separant els mars com Moisès, em crida : Vaaa!

I hi fa aparèixer un arbre! Aquest sí , tamany normal, foteu-vos els del Bonsai, aquest no me'l fareu nan! I m'hi enfilo, m'hi estiro a les seves fulles, i com un fruit verd que sap que no ha de caure, m'hi penjo tota la nit!

Caldetes es realment petit, però amb aquests del Bonsai ja el tenen ben mimat, ja m'he despertat, només falta regar-lo aquest poble condemnat... Desde l'arbre em sento com un nen petit, i ara ho vec tot des de dalt, aixins! Petit! Gràcies dona d'Aigua, ocell o dimoni escuat. Aprofito l'avinentesa i saludo al Nano, el pescador , llegenda de mar. I guardeu-vos alguns coets els daqui baix, que quan baixi jo, en lligaré un a aquesta terra i l'enviare ben amunt, alla on el cel es mar...

De tornada la roba se m'enganxa , i la moto ja m'escalfa i nomes de mirar. El cervell ja està tronat.

Sembla de vegades , que amb els núvols aquest Caldes, s'apropi més als banys antics, suo la gota, i ara : Ara què faig!

Fora , tot fora, fitem-nos tots un bany, on son les teves termes? Es veu que algú en va fer casa, i Reial! Cagon Jaume II, que jo no hi puc entrar?

(a mi mateix) Que no en queda res d'allò malfigurat! Que el segle XIV es massa enere per nar amb moto. Encara que ho hauria de provar. Quina joia la d'eixa dona (la del Rei) quan hagués engaltat autopista a tot drap, amb ella al darrera, i asseguda... de costat... I el seu seguici? Foto primera i allà es queda, palplantat, mirant-se els peus i amb la llança tota torta. Retrovisor: un seguici destrempat!.

RAHOLA (fent de Reina)- Ha, ha, ha , tira avall! Ja n'hi ha un tiiiip d'anar a cavall! Iep, sóc més republicana que un mal vassall!

-I es veu que la dona no esta fina, i que diu que a Barcelona allà tot bé, no se com ho pensa fer...

RAHOLA- Escolta xato! Que de fina jo n'estic: M'abalen tres llits trencats!

-Escolteu amics de Caldes: que us foten l'aigua daquest broll, insensats! Diables! Ataquem Barcelona! Al combat!!

TARDÀ (de diable)- leeeep, iep, iep. Lo "nostro", és la festa i el sarau... Però la guerra no ens complau! Així que estava els teus peus anant i anant i anant al teu sarau, tot tu solet. Que passar d'aquest tram, de nosaltres: ni el més brau! PERDONEU, PERÒ ALGÚ HO HAVIA DE DIR!!

-Collons de diables, sí, sí... Però a mi m'heu ben cruixit!! Tant de foc a Tort... I a Dret que m'he cruspit. Sempre seguit i perseguit!

TARDÀ- Collons que és festa, no vagis tant a pit, Festa Major coi de Pixapit, Pixapit! Aquesta sí que és bona!

-La mare que m'hi va! Així que no em guardaveu cap despit... Doncs quedí dit: Que comenci la festa!! De Caldes i del que vulgui fotre un crit!! Visca la Festa Major!!!